

z důležitých důvodů, jakoby šlo o byt (§§ 1 a 30 zák. o ochr. náj.). S hlediska pronajímatelova má se věc tak, jakoby šlo o jinou místnost, než o byt, a pronajímateli nemůže přijíti k dobru, že si nájemník upravil s jeho svolením živnostenskou místnost na místnost obytnou.

Čís. 7144.

Soudně potvrzeným vyrovnáním nezaniká účinnost exekučního titulu z doby před zahájením vyrovnacího řízení a lze na jeho základě vymáhati obživlou pohledávku proti dlužníkovi. Jen v tom případě, že věřitel za vyrovnacího řízení získal exekuční titul toliko do výše vyrovnací kvoty, byl by nucen ohledně zbytku pohledávky, přesahujícího kvotu, nastoupiti proti dlužníkovi žalobou nebo jiným způsobem vhodným k nabytí exekučního titulu.

Vedena-li exekuce bez ohledu na soudní vyrovnání, bylo na dlužníku, by se bránil námitkami podle § 35 (36 čís. 1) ex. ř.; k účinkům vyrovnání nemůže soud exekuci povolující sám od sebe přihlížeti.

(Rozh. ze dne 10. června 1927, R II 201/27.)

Soud první stolice zamítl exekuční návrh, rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále po zákonu jednal. **D ů v o d y:** Rozhodnutí první stolice odepírá exekučnímu titulu vykonatelnost, poněvadž byla zrušena soudním vyrovnáním ze dne 22. října 1926, která skutečnost exekučnímu titulu následovala. Exekuční soud při tom přihlíží k soudnímu vyrovnání z úřední moci jako k jinému pravoplatnému rozhodnutí. S tímto právním názorem nelze souhlasiti, byť i tento názor byl schválen rozhodnutím nejvyššího soudu ve sbírce n. s. čís. 2696. Soudní vyrovnání má právní povahu smlouvy (uzavřené mezi vyrovnacím dlužníkem a jeho věřiteli o zaplacení jich pohledávek). Dlužno tedy toto vyrovnání posuzovati podle zásad o smlouvách. Nejde tu o soudní rozhodnutí, k němuž má býti přihlíženo z úřední moci. Z tohoto právního stanoviska lze odvozovati tyto důsledky: a) vyrovnání má pouze význam námitky proti exekučnímu titulu. Má tedy dlužník tuto námitku uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř.). b) Pouhým vyrovnáním nepozbývá dřívější exekuční titul vykonatelnosti. Dlužník má možnost vzdáti se vyrovnacích výhod (srovnej: Jäger: Konkursní právo § 193 pozn. 6, rozh. nejv. soudu v Gellerově Zentralblattu 1917/380). Nebyl proto exekuční soud oprávněn přihlížeti z úřední moci k soudnímu vyrovnání. Poněvadž exekuční tituly nebyly k rekursnímu spisu připojeny, byla věc vrácena první stolici k novému rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor dovolacího rekursu, že potvrzením soudního vyrovnání zaniká účinnost exekučních titulů, jichž nabyli věřitelé pro své pohledávky před

zahájením vyrovnacího řízení, pokud převyšují splatné kvoty, vyvrátil správným způsobem rekursní soud. Soudně potvrzeným vyrovnáním nezaniká účinnost exekučního titulu nabytého již před zahájením vyrovnacího řízení a lze na jeho základě vymáhati obživlou pohledávku proti dlužníkovi. Jen v tom případě, že věřitel za vyrovnacího řízení získal exekuční titul toliko do výše vyrovnací kvoty, byl by nucen ohledně zbytku pohledávky, přesahující kvotu, nastoupiti proti dlužníkovi žalobou nebo jiným způsobem vhodným k nabytí exekučního titulu (srv. rozh. čís. 6139 sb. n. s.). Opačný náhled vedl by k neudržitelnému důsledku, že by věřitel v případě, že jeho původní pohledávka obživla (§ 57 vyrovn. ř.), byl nucen o zbytek pohledávky znova žalovati a jej soudním nálezem nebo jiným exekučním titulem dáti zjistiti, ačkoliv se tak již stalo před zahájením vyrovnacího řízení. Ale rekursní soud nadbytečně vyvolal tyto ovšem nesprávné vývody dovolacího rekursu, neboť soud prvé stolice se ve svém usnesení nezabýval touto otázkou, nýbrž zamítl návrh na exekuci jako toho času nepřípustný, poněvadž sám od sebe přihlížel k potvrzenému vyrovnání povinného, podle něhož měl zaplatiti svým věřitelům toliko 38% ní kvotu, z toho částku 10% dne 5. ledna 1927, kterou zaplatil včas penízem vyšším než byl zavázán. V tom ohledu však správně uvedl rekursní soud, že, vede-li vymáhající firma exekuci bez ohledu na soudní vyrovnání, jest věcí povinného, by se bránil námitkami podle § 35 pokud se týče § 36 čís. 1 ex. ř. (rozh. čís. 1521 a 4423 sb. n. s.). Jako vůbec okolností, vykonatelný nárok úplně nebo částečně rušících neb odkládajících, nesmí si soud při povolení exekuce povšimnouti, byť mu byly odjinud úředně známy, tak ani k účinkům soudního vyrovnání nesmí sám od sebe přihlížeti. Exekuce povoluje se podle § 3 druhý odstavec a § 7 a 55 ex. ř. podle návrhu vymáhajícího věřitele se zřením na exekuční titul a zpravidla bez předcházejícího ústního jednání a bez slyšení povinné strany. Také jest vyrovnacímu dlužníkovi ponecháno, nehledě k případu § 47 vyrovn. ř., aby chce-li, platil i nad kvotu. Proto není též správným opačný názor dovolacího rekursu, že soud prvé stolice vzal právem z úřední moci zřetel k vyrovnání jako k okolnosti jemu povědomé.

Čís. 7145.

Žaloba o zmatečnost podle § 529 čís. 2 c. ř. s.

Důvod žaloby pro zmatečnost podle § 529 čís. 2 c. ř. s. jest doslova stejný s důvodem zmatečnosti § 477 čís. 5 c. ř. s. Důvod zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. nemůže býti základem žaloby pro zmatečnost.

Tím, že proti soudní výpovědi z nájmu byly vypovězeným podány námitky, byl zahájen spor a vypovězený byl zastoupen v řízení.

(Rozh. ze dne 10. června 1927, Rv II 76/27.)

Soudní výpověď z bytu, již dali manželé G-ovi manželům J-ovým, byla vypovězeným řádně doručena do vlastních rukou. Manželé J-ovi